

ла: приближѣются мнѣ людіе сѣи оустѣи своїми, и ѹстнѣи мѣи чѣтѣтъ, сѣрдце же ихъ далѣче ѡтстойтъ ѡ менѣ.“
 Мат. 15, 7. И тѣи, ако въ Великіа онзи Петъкъ сѣ е распялъ Христосъ, единъ пѣтъ отъ Іудеиты, въ сѣкой Великій Петъкъ той сѣ распинава повторително отъ Христіаниты, защото дръго е на гледъ, а дръго сѣ върши; нъ при сичко това тогасъ най-повече трѣбаше да сѣ гледатъ Христіанети най-благоговѣйни, и най-благопризнателни.

Повдигна сѣ Антиохійскіа народъ, и царь Селевкъ едвалъ сѣ избави отъ рѣцѣтѣ на отстѣпници, които искахъ да мѡ отнемѣтъ и живота, като мѡ зехъ царството. Той повѣгнѣва самъ самничицкъ отъ държавата си скрѣтомъ, излиза отъ онаа страна преоблеченъ, варви цѣла ноцъ, и ѹсмигнѣва при единъ вѣгъ на морето, гдѣто сѣднѣва да си поотдохне малко. Стрѣденъ сѣ тѣлото отъ пѣтъ, прискърбенъ въ дѡшата за развалата, сѣ голѣмы въздыханіа стои, и мысли за злочестіето си. Но бѣнтовицити, които го искахъ ѹмрѣлъ, слѣдѣватъ дириты мѡ; достигнѣватъ и тѣи на сѣщото мѣсто; зарнѣватъ го отъ далечъ, и го познаватъ; спѣснѣватъ сѣ тогасъ сѣ сичката си гѣрость въ лицето, сѣ сабиты въ рѣцѣтѣ имъ, и нападнѣватъ кърхѡ мѡ, за да мѡ испѣжтъ крѣвъ-та. Приближаватъ, и виждатъ тѣка единъ царь, своа си царь, самичккъ, безъ никаква дръжина, наскърбенъ безъ никакво ѹтѣшеніе, сѣвлеченъ отъ сѣкое царско одѣаніе, лѣгнѣлъ на земата, обтѣнѣлъ въ склзы, одържаватъ най-напредъ гнѣва си, и рѣцѣтѣ си; той имъ домигнѣва, и тѣ сѣ раскаюватъ за отстѣпленіето, което бѣхъ направили, и ѹтѣшаватъ го чрезъ сѣстрада-телны дѡмы; издигнѣватъ го отъ земата; поклонѣватъ мѡ сѣ като на царь; просятъ прощеніе за преминалыты работы; завождатъ го въ града; качиватъ го на тронътъ, и заклѣватъ сѣ да мѡ вѣдѣтъ отъ сега вѣрни, и послѣшливи; толко голѣма сила има въ сѣрдцата и на варвари, и на отстѣпници видѣніето на единъ злочестъ Царь. Ѣ, Христіане, онзи, когото нѣи гледамы презъ Великій Петъкъ, пригвозденъ на единъ крѣстъ, сѣвѣнчанъ сѣ трѣніе, безобразенъ отъ плѣснициты, обтѣнѣлъ въ крѣви отъ раниты, е царьтъ на славата; той е нашътъ царь, на когото въ името смы сѣ кръстили, на когото Ѣвангеліето вѣрѣвамы, на когото на царството сѣ надѣемъ. Нашыты грѣхове го сѣ докаралы въ ѣдно толко жалостно сѣстоаніе, и като е тѣи въ онзи часъ, когато го гледамы, до толко ли нашыты сѣрдца сѣ каменны, та